

Свѣтулката празнува.

I.

Въ гората срѣдъ красива полянка, изпѣстрена съ гвѣтенца, бѣбли игриво поточе. Млада букова горичка като вѣнецъ се вие около полянката. Изъ нея шета Свѣтулката въ нова премѣна. Шета тя, трапези нарежда и гости очаква.

Припнали сж Зайо Байо и Вrabчо още отъ сутринята, припкатъ и гости канятъ. Зайо отърча най-напредъ при Кума Лиса. Поклони и се отдалече и я покани:

— Заповѣдай, кумичко, на гости на Свѣтулката!... Тя празнува. Да видишъ само какъ се е премѣнила, какъ е наредила, какви трапези е сложила?... Да ти е драго да гледашъ!

— Благодаря, Зайо, ще дойда. А Кумча Вълча и Баба Меца покани ли?

— Ей сегичка отивамъ при тѣхъ, — рече Зайо, подскочи, праметна се презъ глава, затича и започна да кани де кого стигне, де кого срѣщне

А и Вrabчо се изтрепа отъ припкане. Кани и той на лѣво и на дѣсно. И се разнесе изъ гората новината: „Свѣтулката празнува.“ Па не само изъ гората Леля Сврака, каквато е бѣбрица, се похвали на Пѣтля. А той скочи на плета, изплѣска криле и съобщи новината на цѣлия дворъ.

И припна на гости всичко живо: и малко и голѣмо, и канено и неканено...

II.

Слънцето отседна на планината и прати последни лъчи за сбогомъ. Смрачи се. Лекъ вѣтрецъ полѣхна и залюлѣ тихо гората.

Полянката блесна. На всѣко дръвче, на всѣко клонче блесна фенерче. Хиляди още други фенерчета блеснаха изъ горскитѣ пжтеки.